

έκει από τῆς φώρας μου σὲ θεωρῶ τὸ ὄψος,
καὶ 'στὸν δίκόν σου Πακτωλὸν δὲν στρέφω ν' ἀνετίσω
καὶ μόλις καταδέχομαι νὰ σὲ περιφρονήσω.
Μικρὸς μὲν εἶμαι, πλὴν Σαμφὼν μὲ ὄνου σιαγόνα,
μὲ τὴν σφενδόνην κ' ὁ Δαυὶδ κατῆλθε 'στὸν ἀγῶνα,
ἀλλ' ἔστειλε τὸν Γολιάθ τὸν γίγαντα 'στὸν Ἄδην
κ' οἱ Φιλισταῖοι ἔρυσαν ἐμπρός του προτροπάδην.

(Ὁ Ρόδοῦλδ εἰς τὸν Φαδουλῆ μισθὸν δραχμῶν
(πετῆ.)

Φ. — Μὴ με θυμῶνης, πλούσιε, μὲ τίτεια χωρατὰ.
Γιὰ σένα τὸ κεφάλαιον κ' ὁ θηριώδης τόκος,
ἡ νάρδος, τὸ κινάμωμον, ὁ κάλαμος, ὁ κρόκος,
καὶ ἀμπέλωνες Ἐγγαδοὶ καὶ θρέμματα ποικίλα,
ἀλλὰ καὶ σμύρνα τοῦ Ἀλῶθ καὶ τοῦ Λιδάνου ξύλα,
καὶ ὅσα μύρα πλούσια κ' ἀρώματ' ἀκριδὰ
'στὸν Σαλομῶντα ἔβερν ἡ Βασιλεὺς Σαδὰ.
'Ἀλλὰ γιὰ μένα τὸν σαχλό, γιὰ μένα τὸν σαλιάρη,
ἡ λογοδιάρροια μοναχὰ κ' ἕνα γερὸ στηλιάρη,
καὶ τοῦτο δὲ ὡς σήμερα τὴν ὥρα μου σκοτόνω
καὶ εἶναι μόνη μου χαρὰ νὰ σὰς ξυλοφορτώνω.

(Ἐξω φρενῶν ὁ Φασουλῆς τὸν Ἰουδαῖον δέρνει
καὶ ψάγγει κάθε τσέπη του καὶ τὸ πουγγι τοῦ πέρνει,
ἀλλ' ἄδειο γιὰ τὴν τύχη του εὐρέθη καὶ αὐτὸ
καὶ πάλι δίχως κάλπικο ἐγύρισε λεπτῶ.)

Ὁ Διμάρχος τῶν Ἀθηνῶν
εἰς τὸ φιλόμουσον κοινόν.

'Ἡμέρα νέας δόξης 'στὸ ἔθνος ἀνατέλλει,
μεγάλια Κομπάτα φυτρῶνουν μασκαράδων,
παντοῦ τὸ Καρναβάλι χαρὰν προαναγγέλλει
καὶ ἀφθονὸν τὴν χύσιν βραβείων καὶ παραδῶν.
Εὐρύτατον ἀνοίγει πρὸς δόλους σας τὸ στάδιον
κ' ὁ Διμάρχος Φιλάμων, τὸ ἱερὸν Παλλάδιον.

Θέλω νὰ κάμω κάτι κ' ἐπὶ τοῦ Δελφικῶν,
ἂν καὶ αὐτοῦ τὸ κῶμμα μ' ἐνίγαγε εἰς δικίμν,
ἂν καὶ αὐτὸς ἔχθρος μου ἀμειλίχως ἐφάνη
κ' ἐνέσπειρε τὸν τρόμον, κ' ἐνέσπειρε τὴν φρικίμν.
'Ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ σπουδαῖον Κομπάτων
κ' ἐπὶ τῆς βασιλείας ἀργίαν Κορδονάτων.

Συλλογισθῆτε, φίλοι δημότιοι κ' ἐκλογεῖς,
τὴν ἐτκλειαν τὴν πρώτῃν τῆς δοξασμένης γῆς,
ποῖον πατέρον τέκνα ὁ κόσμος μᾶς φωνάζει,
τὴν τόσῃν ἐξυπνάδα καὶ τὸ πολὺ μᾶς νάζει,
πὸς ἡ κοιτίς μᾶς εἶναι τοῦ πνεύματος ἐστία,
κ' ἔτοιμασθῆτε ὄλοι νὰ κάμετε ἀδεία.

'Ὁ νοῦς σας ἄς πετάξῃ πρὸς παλαιὰς ἡμέρας,
'στὸν Σειλιῶν, τὸν θέσιπν, καὶ τοὺς λοιποὺς πα-
[τέρας.]

Σκεφθῆτε πὼς κανένας τὸν Δῆμον δὲν δανεῖζει,
κ' ἂν εἰμεθα εἰς χρεῖμα πτοχοὶ καὶ φουκαράδες,
ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ κόσμος ἀνετίθει
καὶ τρισχιλίων χρόνων μᾶς βλέπουν μασκαράδες.

'Ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀγῶνα, καλοὶ συμπατριῶται,
νὰ δεῖτε 'στὸν κόσμον πὼς ἄχυρα δὲν τρώτε,
πὼς εἰς τῆς γῆς μᾶς ταύτης τὸ κοπιρισμένον χῶμα
παχαίνουν οἱ πολῖται μὲ πνεύματος χυμούς,
πὼς φῶσφορον ἔπαρχει 'στὸ πνεῦμα μᾶς ἀκόμα
καὶ χύνεται ἀφθόνως εἰς οὖρων ποταμούς.

Σκεφθῆτε τόνα κ' ἄλλο, σκεφθῆτε ὅ,τι θέλετε . . .
ὁ Διμάρχος τοιαῦτα πρὸς δόλους σας ἐντέλλεται.
Βραβείων καὶ θριβύλων ἀγῶν ἐπανατέλλει,
μὲ νέους μασκαράδες ἄς πλημμυρῶσ' ἡ χώρα,
τὸ θέλουν κ' οἱ πατέρες, κ' ὁ Βασιλεὺς τὸ θέλει,
νὰ 'δῆ ποῦ ἔχει φθάσει τὸ πνεῦμα μᾶς ὡς τώρα.

'Ἀνοίγει τὸ Τριῶδι . . . τί τέκεσθε ἀκόμα ;
ἐμπρὸς εἰς τὴν παλαιστραν μὲ χάρην καὶ με σκόμιμα.
'Ἄς δοξασθῇ τὸ ἔθνος κ' ἐπὶ τοῦ Δελφικῶν,
τὸ θέλει κ' ὁ Νομάρχης μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου,
ποῦ δὲν εἰςεύρω τώρα τί 'ξάφνικὸν τὸν πᾶνει
καὶ πρόστιμο μοῦ βάσει γιὰ πῖδημα τοῦ ψύλλου.

'Ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀγῶνα νὰ παῖσ' ἡ τευπελιά . . .
ἐμπρὸς καὶ τὸ Κορδόνι κ' ἡ μάσην μᾶς Ἑλῆρ.
Φροντίσετε νὰ γίνῃ κ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
κοιμῶν καὶ πνευματωδὲς καὶ κατὰ πάντα νόστιμον,
ἀλλῶς ὁ Νομάρχης μαζὶ μὸν θὰ τὸ βάλῃ
καὶ ἴσως μοῦ καθίσῃ κανένα νέον πρόστιμον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

'Εκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδῶν,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίζεται τοῦ Λάμπρου ἀποκαίτο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἰδὸν τὰ μᾶτις μᾶς θαμβῶνει
καὶ με στολίδη γλῆρα δὴν φεγγοδολεῖ γεμάτο.
Θαύμα ἰδέσθαι ἀληθῶς! . . . τι μαζὰς ποῦ εἶναι! . . .
μικρὸ Παρίσι φαίνονται με τοῦτο αἰ Ἀθῆναι,
κ' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσης;
ἀμείως μέσα θὰ βρεθῆς καὶ κῆτι θ' ἀγοράσης,
κ' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης;
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πῶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρῖμα κ' ἄδικον
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδιον.

Ὁ Ρωμὸς γινώσκον οὐκ κίμων — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
'σπῆν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σοναρέθι,
μὲ ἐνοδογεῖτο Σῆθη, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ δέδι,

μὲ λημιον, μὲ μὰ μάνθη, — μὲ μεγὰ οἰκοδομή,
καὶ μὰ χίρα δίχως ἄνθη, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.